

Williams: *Tramlijn Begeerte*; Eindhoven 1980; Globe nr. 5; pp. 83-83; vertaling: Janine Brogt; Copyright 1947 by Tennessee Williams; Reprinted by permission of New Directions Publishing Corporation; Opvoeringsrechten Nederland: ALMO, Antwerpen.
Uit: *Nu ben ik alleen*.

Uit de zesde scène: Na een avond uit vertelt Blanche Mitch over de dood van haar eerste liefde.

Blanche:

Een jongen, 't was nog maar een jongen, en ik was jong en toen de ontdekking: liefde. In één klap, totaal. M'n hele wereld veranderde: alsof alles daarvoor schemerig was en nu ineens in een waanzinnig fel licht stond. Maar ik had geen geluk. Die jongen had iets - iets nerveus - een soort zachtheid en tederheid die niet mannelijk was - al zag hij er heel mannelijk uit - maar - het zat erin... hij zocht hulp bij mij. Ik wist 't niet. Ik ontdekte 't pas veel later, pas toen we getrouwd waren - we waren samen weggelopen en weer teruggekomen - en toen wist ik alleen dat ik hem op één of andere mysterieuze manier in de steek had gelaten en dat ik hem niet de hulp kon geven die hij nodig had; hij kon er niet over praten. Hij zakte weg in het drijfzand en hij klampte zich aan me vast - maar ik kon hem er niet uittrekken, ik zakte er ook in, samen met hem! Ik wist het niet. Ik wist niets. Alleen, dat ik waanzinnig veel van hem hield zonder hem of mezelf te kunnen helpen. En toen ontdekte ik 't. Op de allerergste manier, doordat ik zomaar een kamer binnenkwam waar ik niemand verwachtte - maar er waren twee mensen... die jongen - mijn man dus en een oudere man, met wie hij al heel lang bevriend was.

Naderhand deden we alsof er niets aan de hand was. Ja, we gingen met z'n drieën uit naar het Moon Lake Casino, heel dronken en heel vrolijk. We dansten. Plotseling middenin, rukte de jongen, mijn man dus, zich los en rende het casino uit. Even later - een schot!

Ik rende naar buiten - iedereen rende naar de oever van het meer. Ik kon niet eens door de menigte komen. Toen pakte iemand me bij m'n arm. "Niet dichterbij! Je mag 't niet zien!" Zien? Wat dan? Toen hoorde ik zeggen - Allan! Allan! Die jongen van Grey! Hij had de revolver in z'n mond gestoken en geschoten - zodat z'n hele achterhoofd weg was!

(Ze zwaait heen en weer en slaat haar handen voor haar gezicht.)

Het was omdat ik - op de dansvloer - ik kon me niet inhouden en ik had ineens gezegd - "Ik weet 't. Ik weet alles. Ik walg van je..." En toen ging die schijnwerper die op de wereld was gezet weer uit en vanaf dat moment is er nooit meer een licht geweest sterker dan dit - kaarsje...